

Column

Het is hier nooit eens stil

BADHOEVEDORP – Ik bracht recent een nachtje door in het rustieke Brabant. Het was heerlijk weer en liggend aan een vennetje genoot ik van de relatieve stilte. Natuurlijk waren er wel mensen om ons heen, maar de constante zoem, de vliegtuiggeluiden, het snelweggebrom ontbraken. Wat een rust. Zeker ook in de nacht en de morgen, waar je wakker wordt omdat je bent uitgeslapen.

Zo niet in Badhoevedorp. Bijna de hele dag hoor je vliegtuigen af en aan vliegen. Ik word iedere ochtend om 06.30 uur wakker, zeker wanneer het raam openstaat, van het eerste vrachtvliegtuig dat voorbij komt. Terwijl ik deze regels schrijf zijn er al vier vliegtuigen voorbij gekomen. Maar ook het constante gezoem op de achtergrond, auto's, snelwegen, proefdraaien, het is hier nooit eens stil.

Negen van de tien dagen hoor ik het allemaal niet eens, maar er zijn van die momenten dat ik denk: 'misschien ben ik langzamerhand wel rijp voor een hutje op de hei'.

Het regende afgelopen weekend klachten van omwonenden van het Mysteryland-terrein. Afgesloten wegen,

90.000 bezoekers en dikke doffe discodreunen zorgden voor urenlange irritaties. En je kan er niet van weg. Ja, of je moet daadwerkelijk naar dat hutje op de hei gaan. Of zondagavond, vermoedelijk een van de laatste zwoele zomeravonden in de tuin, was het Amsterdam Woods Festival, omschreven als een 'intiem' outdoor popfestival voor de echte muzikliefhebber, in het hele dorp goed te horen. En dat zonder kaartje!

Vrijdag hadden wij een straatbarbecue, een heel leuk initiatief van een van de burens. En het grote voordeel was, niemand had daar last van, want alle burens waren aanwezig. Op zo'n bijeenkomst ervaar je dat die saamhorigheid in een straat ook heel belangrijk is. En dan denk ik: hutje op de hei? Nee, toch maar niet!

Renée